

U S N E S E N Í

Okresní soud v Mostě rozhodl předsedou senátu JUDr. Radimem Pastrňákem, Ph.D. jako samosoudcem v právní věci žalobkyně: **Ubytovnalitvínov s.r.o.**, IČO: 02719266, se sídlem Cejl 494/25, Zábrdovice, 602 00 Brno, zastoupené JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou, se sídlem Brno, Bašty 413/2, proti žalované: **UNIPETROL, a.s.**, IČO: 61672190, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 127, PSČ 140 00, o **žalobě z rušené držby**,

t a k t o:

- I. Žalovaná je povinna zdržet se všech úkonů směřujících k rušení držby stavby [redacted] v obci [redacted] části obce [redacted] která je součástí pozemku parc. č. [redacted] zastavěné plochy a nádvoří, vše zapsáno na listu vlastnictví č. [redacted] u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Most, pro katastrální území Horní Litvínov, obec Litvínov, část obce Horní Litvínov, tj. úkonů směřujících k jejímu vyklizení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Mostě soudní poplatek ve výši 5 000,- Kč, do tří dnů od právní moci usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 18.12.2015 domáhala, aby se žalovaná zdržela všech úkonů směřujících k rušení držby budovy [redacted] č.p. [redacted] ubytovací zařízení, která je součástí pozemku parc. [redacted] zastavěná plocha a nádvoří, o [redacted] zapsané na LV [redacted], vedeném u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Most, pro k.ú. Horní Litvínov, obec Litvínov (dále jen „stavba“ a „pozemek“, či spolu jako „nemovitost“), tj. směřujících k jejímu vyklizení. Žalobu odůvodnila tím, že k nemovitosti nabyla vlastnické právo na základě kupní smlouvy ze dne 20.03.2014 uzavřené se společností Jetmaster, a.s. a rozhodnutí katastrálního úřadu s právními účinky vkladu ke dni 20.03.2014. Na základě této smlouvy žalobkyně řádně zaplatila kupní cenu a ujala se vlastnického práva, tj. faktické držby s vůlí nemovitost držet jako vlastník a provozovat v ní podnikatelskou činnost. Následně její vlastnické právo bylo zpochybněno žalovanou, když žalobkyně vstoupila jako právní nástupce společnosti Jetmaster, a.s. do probíhajícího soudního řízení o určení vlastnického práva, o kterém žalobkyně nevěděla a vědět nemohla, neboť byla v kupní smlouvě ujištěna, že nemovitost je prosta jakýchkoliv úředně evidovaných či jiných práv třetích osob, vyjma práv uvedených v kupní smlouvě. Žalobkyně jednala na základě důvěry v zápis v katastru nemovitostí, neboť před uzavřením kupní smlouvy u nemovitosti nebyla zapsána žádná poznámka naznačující, že probíhá soudní řízení a tato poznámka (spornosti) byla do katastru nemovitostí zapsána až dne 14.07.2014, tj. více

jak 3 měsíce po provedeném vkladu vlastnického práva. V současné době je zapsaným vlastníkem nemovitosti žalovaná, když v soudním řízení rozhodl Okresní soud v Mostě rozsudkem ze dne 24.05.2010, č.j. 16 C 299/2003-246, kterým žalobu zamítl, tento rozsudek byl na základě odvolání žalované změněn rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.10.2014, č.j. 9 Co 80/2012-444 tak, že vlastníkem nemovitosti je žalovaná. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně dovolání k Nejvyššímu soudu ČR a dovolací řízení probíhá pod sp. zn. 22 Cdo 1044/2015. Přesto, že byla žalovaná zapsána na základě rozhodnutí odvolacího soudu jako vlastníkem do katastru nemovitostí, nebyla držba žalobkyně nijak rušena. Smlouvou o zřízení věcného břemene ze dne 12.11.2010 s právními účinky vkladu ke dni 22.11.2010 bylo zřízeno věcné břemeno užívání ve prospěch Nivicolus, a.s., IČO: 29183103, se sídlem Brno, Vančurova 37a, a to do 31.12.2016, přičemž od účinnosti smlouvy o zřízení věcného břemene vykonávala faktickou držbu nad nemovitostí tato společnost za žalobce. Žalobkyně, ani nyní zapsaný vlastník (žalovaná), do této držby nijak nezasahovali. Dne 21.11.2015 se do prostor stavby, kde je provozována ubytovna, dostavil pracovník žalované a vylepil zde oznámení o vyklizení stavby datované dnem 19.11.2015, kterým žalovaná oznámila oprávněnému z věcného břemene nutnost vyklizení stavby do 31.12.2015, a to z důvodu špatného stavebnětechnického stavu, přičemž žalobkyni, ani oprávněnému z věcného břemene nebylo žádné oznámení stavebních úprav či rozhodnutí správního orgánu doručeno. Za této situace dochází ze strany žalované k přímému zásahu do držby nemovitosti, dochází k narušení pokojného stavu, přímo hrozí, že držba nad nemovitostí bude svévolným jednáním žalované znemožněna. Žalobkyně dále uváděla, že postup podle § 176 a násl. zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) jí byl doporučen zdejším soudem v usnesení ze dne 02.12.2015, č.j. 16 C 299/2003-541, kterým byl odmítnut její návrh na vydání předběžného opatření, jímž se žalobkyně domáhala, aby soud žalované zamezil v likvidování podnikatelské činnosti žalobkyně, resp. společnosti Nivicolus, a.s. Dodala, že legitimně očekává vynesení kladného rozhodnutí v rámci dovolacího řízení před Nejvyšším soudem ČR, když poukázala na zásadu materiální publicity a rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 165/2011 a I. ÚS 2219/2012. Žalobkyně uzavřela, že dotazem na příslušný stavební úřad bylo zjištěno, že nebylo vydáno žádné rozhodnutí, z něhož by vyplýval špatný stavebnětechnický stav ubytovacího zařízení. Současně žalobkyně nezjistila, že vlastník opravdu podniká kroky k realizaci stavebních úprav.

Dne 30.12.2015 byla žalované doručena žaloba s výzvou soudu, nechť se k žalobě obratem vyjádří a uvede, na základě čeho se domáhá vyklizení stavby, zda na základě oznámení ze dne 19.11.2015 nebo např. na základě rozhodnutí správního orgánu [§ 140 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)] anebo rozhodnutí soudu o vyklizení (§ 1040 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). V případě, že se vyklizení stavby domáhá na základě oznámení ze dne 19.11.2015, byla žalovaná vyzvána, aby soud sdělila, na tomto vyklizení trvá. Žalovaná byla vyzvána o vyjádření s poučením, že soud o žalobě rozhodne v zákonné lhůtě do 04.01.2016.

Dne 31.12.2015 žalovaná doručila soudu své vyjádření v němž uvedla, že protestuje proti postupu soudu, kterému byla žaloba podána dne 18.12.2015, žalované byla však poskytnuta dne 30.12.2015 a žalovaná měla toliko 2 pracovní dny k seznámení se žalobou a k přípravě vyjádření k ní, žalovaná tak byla zkrácena na svých právech a ústavně zaručených svobodách a bylo omezeno její právo na spravedlivý proces. Tímto postupem soud znemožnil

žalované, aby vyhledala a zvolila odbornou pomoc advokáta, ačkoliv je v řízení zastoupena advokátem. Tímto postupem soud nadržuje žalobkyni a porušuje zásadu rovnosti stran.

K věci samé žalovaná uvedla, že žalobní nárok je neoprávněný a nedůvodný, žalobkyně nikdy nebyla a nikdy se nestala oprávněným držitelem nemovitosti, a proto nemůže ani podat žalobu z rušené držby a je třeba ji odmítnout pro nedostatek aktivní věcné legitimace žalobkyně. Dále poukázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.10.2014, č.j. 9 Co 80/2012-444, kterým bylo určeno vlastnické právo žalované k nemovitosti, kde soud na str. 15 uvedl, že žalobkyně nebyla v dobré víře, když na ni společnost Jetmaster, a.s. nemovitost převáděla. Dále uváděla, že byla svého vlastnického práva k nemovitosti zbavena v minulosti na základě podvodného jednání, což rovněž potvrdil Krajský soud v Ústí nad Labem ve zmíněném rozsudku č.j. 9 Co 80/2012-444. Pokud jde o právní titul k právu držby, ze žaloby nevyplyvá, o co žalobkyně svůj nárok opírá, věcné břemeno bylo zřízeno ve prospěch společnosti Nivicolus, a.s., nikoliv ve prospěch žalobkyně, jednalo se přitom o věcné břemeno „in personam“, tj. ve prospěch určité osoby. V této souvislosti poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 31.08.2004 sp. zn. 22 Cdo 555/2004 a ze dne 11.11.2010 sp. zn. 28 Cdo 2932/2010, z nichž vyplývá, že nemovitost, která je zatížena věcným břemenem „in personam“, nemůže být po dobu trvání věcného břemene užívání dána platně do užívání jiné osobě. Takové poskytnutí do užívání jiné osobě by bylo od počátku absolutně neplatné. V dopise ze dne 17.08.2015 společnost Nivicolus, a.s. navíc uvedla, že nemovitosti nebyla žalobkyní užívána. Žalovaná vedle toho uvedla, že ani žalobkyně, ani Nivicolus, a.s. do nemovitosti nijak neinvestovaly (oprávněný z věcného břemene v rozporu s § 151n zák. č. 40/1964 Sb.), ubytovna byla ve stavbě zřízena nezákonně. Nivicolus, a.s. se žalovanou nekomunikuje, nepřebírá písemnosti v sídle a ignoruje naprosto nevyhovující technický stav nemovitosti. Podle žalované zde hrozí bezprostřední riziko vážného zranění, úrazu či dokonce ohrožení života, společnost Nivicolus, a.s. technický stav nemovitosti nijak neřešila, nenesla jakékoliv náklady na její zachování a opravy a přes výzvy žalované nepředala žádné revizní zprávy. Na základě posudků, které si nechala zpracovat žalovaná, je zřejmé, že aktuální technický stav nemovitosti je neúnosný a nemovitost není možné nadále užívat, a to ani částečně, neboť riziko zranění, úrazu a ohrožení života osob v nemovitosti je neúměrně vysoké, jak doložily technické zprávy. Ke zjištění technického stavu nemovitosti a zjištění nutnosti okamžitého vyklizení žalovaná navrhla provedení místního šetření. V závěru navrhla, aby soud žalobu buď odmítl, anebo zamítl a uložil žalobkyni nahradit žalované náklady řízení.

Z kupní smlouvy ze dne 12.11.2010 soud mj. zjistil, že ve prospěch společnosti Nivicolus, a.s. bylo zřízeno věcné břemeno užívání nemovitosti, a to do 31.12.2016 za úplatu 1 000 000,- Kč se splatností po 200tis. ročně vždy k 31.12. příslušného roku.

Z kupní smlouvy ze dne 20.03.2014 bylo zjištěno, že prodávající Jetmaster, a.s. prodala žalobkyni nemovitost jako kupující za kupní cenu 4 000 000,- Kč.

Z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 08.01.2015 vyplývá, že jako vlastník nemovitosti byla zapsána žalobkyně, a to dle kupní smlouvy ze dne 20.03.2014 s právními účinky vkladu ke dni 20.03.2014.

Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.10.2014, č.j. 9 Co 80/2012-444, soud zjistil, že byl změněn rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 24.05.2010, č.j. 16 C 299/2003-246, a to tak, že vlastníkem nemovitosti byla určena žalovaná. Právní moc rozsudku nastala dne 30.11.2014 (*zdroj: ISAS*).

Z výpisu z katastru nemovitostí ze dne 27.11.2015 vyplývá, že jako vlastníkem nemovitosti byla zapsána žalovaná, a to dle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.10.2014, č.j. 9 Co 80/2012-444, s právními účinky zápisu ke dni 18.12.2014.

Z Oznámení o nutnosti vyklizení budovy ze dne 19.11.2015 vyplývá, že žalovaná vyzvala z důvodu nevyhovujícího technického stavu stavby k jejímu vyklizení s tím, že po 31.12.2015 zde nemůže nikdo dále setrvávat. Pokud se některá z osob dobrovolně nevystěhuje a nevyklidí svoje věci do uvedeného data, bude taková osoby vystěhována a její věci uskladněny, na náklady dané osoby.

Z usnesení Okresního soudu v Mostě ze dne 02.12.2015, č.j. 16 C 299/2003-541, vyplývá, že tímto rozhodnutím byl odmítnut návrh na nařízení předběžného opatření, kterým se žalobkyně mj. domáhala, aby soud uložil žalované zdržet se všech úkonů směřujících k vyklizení stavby, neboť žalobkyně označila účastníky v rozporu s jejich procesním postavením ve věci samé. Soud v odůvodnění svého usnesení uvedl, aby žalobkyně zvážila postup dle § 176 a násl. o.s.ř.

Z dopisu ze dne 17.08.2015 bylo zjištěno, že společnost Nivicolus, a.s. sděluje žalované, že předmětnou nemovitost neužívala žalobkyně, která zde prováděla správu a údržbu; oprávněnou k užívání nemovitostí je společnost Nivicolus, a.s.

Ze zcela nečitelných fotografií (označených žalovanou jako Důkaz č. 3) soud nezjistil ničeho.

Podle § 177 odst. 1 o.s.ř. domáhá-li se žalobce ochrany rušené držby, soud o žalobě rozhodne do 15 dnů od zahájení řízení. Žalobce musí prokázat, že jde o svémocné rušení držby. Jednání není třeba nařizovat.

Podle § 180 odst. 1 o.s.ř. ve věci samé rozhoduje soud usnesením.

Podle § 1008 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o.z.“) soud zamítne žalobu na ochranu nebo na uchování držby, pokud bude žaloba podána po uplynutí šesti týdnů ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o svém právu i o osobě, která držbu ohrožuje nebo ruší, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy žalobce mohl své právo uplatnit poprvé.

S ohledem na citovanou právní úpravu soud o žalobě rozhodoval (usnesením) v zákonné lhůtě 15 dnů, když mu byla žaloba doručena dne 18.12.2015 a poslední den této (zákonné, procesní) lhůty je 04.01.2016.

Ve vztahu k § 1008 odst. 1 o.z. se soud zabýval dodržením hmotněprávní lhůty ze strany žalobkyně a dospěl k závěru, že tato byla zachována, neboť žalobkyně se dle svého tvrzení (které žalovaná nerozporovala) o vyvěšení Oznámení o nutnosti vyklizení budovy ze

dne 19.11.2015 dozvěděla dne 20.11.2015, kdy k vyvěšení v prostorách ubytovny došlo pracovníkem žalované. Poslední den subjektivní šestitýdenní lhůty připadá na 01.01.2016, tj. byla-li žaloba podána k soudu dne 18.12.2015, byla podána včas.

Podle § 178 o.s.ř. se v řízení soud omezí na zjištění poslední držby a jejího svémocného rušení.

Z žalobkyní předložených listin vyplývá, že poslední držba svědčí žalobkyni, resp. oprávněnému z věcného břemene – společnosti Nivicolus, a.s. V této souvislosti se soud zabýval otázkou, koho z těchto subjektů lze považovat za držitele a zda je žalobkyně vůbec oprávněna podat žalobu v postavení držitele. Z právního názoru Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.02.2015, sp. zn. 22 Cdo 1625/2010, který je použitelný i za účinnosti nového o.z. a s nímž se zdejší soud ztotožňuje, vyplývá, že *držitelem je i ten, kdo vykonává držbu prostřednictvím jiné osoby (tzv. detentora). Oprávněný držitel vlastnického práva k pozemku nemůže o oprávněnou držbu přijít jenom proto, že pozemek pronajme nájemci nájemní smlouvou, i když důsledkem takového smluvního vztahu je skutečnost, že pozemek nebude užívat oprávněný držitel, ale nájemce jako detentor.* V daném případě tak tedy držba svědčí nejen oprávněnému z věcného břemene, který vykonává faktické ovládání věci na základě smlouvy, ale posledním držitelem je i vlastník nemovitosti, tedy žalobkyně. Ta je tedy aktivně legitimována k podání žaloby z rušené držby.

Dále soud zkoumal otázku charakteru držby ze strany žalobkyně a okruh námitek, které může v tomto řízení vznášet žalovaná.

Podle § 991 o.z. je držba řádná, pokud se zakládá na platném právním důvodu. Kdo se ujme držby bezprostředně, aniž ruší cizí držbu, nebo kdo se ujme držby z vůle předchozího držitele nebo na základě výroku orgánu veřejné moci, je řádným držitelem. Podle § 992 odst. 1 o.z. kdo má z přesvědčivého důvodu za to, že mu náleží právo, které vykonává, je poctivý držitel. Nepoctivě drží ten, kdo ví nebo komu musí být z okolností zjevné, že vykonává právo, které mu nenáleží. Podle § 992 odst. 2 o.z. nepoctivost zástupce při nabytí držby nebo při jejím výkonu zástupcem činí držbu nepoctivou. To neplatí, pokud zastoupený zvláštním příkazem daným se zřetelem k této držbě zástupci nařídil, aby se držby ujal nebo aby ji vykonával. Podle § 992 odst. 3 o.z. poctivému držiteli náleží stejná práva jako držiteli řádnému. Podle § 993 o.z. neprokáže-li se, že se někdo vetřel v držbu svémocně nebo že se v ni vloudil potajmu nebo lstí, anebo že někdo usiluje proměnit v trvalé právo to, co mu bylo povoleno jen výprosou, jde o pravou držbu.

V daném případě je třeba vycházet z toho, že žalobkyni ve vztahu k nemovitosti aktuálně nesvědčí žádné vlastnické ani jiné věcné, případně obligační právo, neboť vlastníkem nemovitosti je podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.10.2014 č.j. 9 Co 80/2012-444, žalovaná. Podání dovolání k Nejvyššímu soudu ČR nemá (bez dalšího) odkladný účinek. Držba nemovitosti ze strany žalobkyně tak není řádná, neboť se v současné době nezakládá na platném titulu. Držba žalobkyně není ani poctivá, protože ví, že vykonává (vlastnické) právo, které jí nenáleží. Držba žalobkyně je ovšem pravá ve smyslu § 993 o.z., neboť nebylo prokázáno, že se tato vetřela v držbu svémocně nebo že se v ni vloudila potajmu nebo lstí, anebo že usiluje proměnit v trvalé právo to, co jí bylo povoleno jen výprosou.

Podle § 1007 odst. 1, věta druhá o.z. lze proti žalobě na ochranu držby namítnout, že žalobce získal proti žalovanému nepravou držbu nebo že ho z držby vypudil.

Podle komentáře k o.z. [Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474), 1. vydání, 2013, s. 114 – 118, C.H. BECK] *není významné, zda žalobce je také subjektem drženého práva, podstatné je, že je jeho držitelem. To vyplývá z podstaty posesorní ochrany (viz výklad před § 1003); kdyby měl soud zjišťovat, zda je držitel i subjektem práva, řízení by se nutně protáhlo a byl by zmařen účel držební žaloby. K úspěchu žaloby není třeba prokazovat kvalifikovanou držbu; ochrany požívá nejen držba řádná, poctivá a pravá, ale i držba nepoctivá, neřádná a nepravá (výjimku tvoří případy úspěšného uplatnění námitky nepravé držby žalovaným).*

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že žaloba je důvodná, neboť posledním (pravým) držitelem byla doposud žalobkyně a žalovaná tuto poslední držbu ruší svojí snahou stavbu svémocně vyklidit.

Pro úplnost soud dodává, že toto řízení je řízením ze své povahy prozatímním a soud ve svém rozhodnutí nijak nehodnotí skutkové námitky žalované směřující zejména do stavebnětechnického stavu stavby, nebo zákonnost/nezákonnost provozování ubytovny v ní, popř. legitimnost očekávání žalobkyně ve vztahu k výsledku dovolacího řízení. Jestliže žalobkyni svědčí vlastnické právo k nemovitosti, musí se domáhat vydání věci, resp. vyklizení stavby postupem dle § 1040 odst. 1 o.z., případně dle předpisů správního (stavebního) práva, a nikoliv svémocně jak to v současné době činí. V řízení podle § 1040 odst. 1 o.z. soud bude mj. zkoumat nejen právní postavení žalobkyně jako vlastníka, ale také oprávněnost vyklizení za situace, kdy společnosti Nivicolus, a.s. svědčí právo užívání z věcného břemene, které je doposud zapsáno v katastru nemovitostí.

K jednotlivým námitkám žalované soud uvádí následující. Pokud jde o námitku směřující k omezení práva žalobkyně na spravedlivý proces, když k vyjádření k žalobě měla toliko 2 pracovní dny a nemohla vyhledat odbornou pomoc advokáta, zejména za situace, kdy je advokátem zastoupena, soud konstatuje, že řízení o žalobě z rušené držby je samostatným řízením, v rámci něhož nebyla soudu předložena jakékoliv plná moc advokáta žalované. Pokud jde o lhůtu k vyjádření, zákon ukládá soudu, aby rozhodl ve lhůtě 15 dnů, žalovaná může v řízení toliko namítat a dokládat nepravou držbu nebo vypuzení z držby a k tomu se lhůta v délce trvání 2 pracovních dnů jeví jako zcela dostatečnou. Další námitku spočívající v tom, že žalobkyně nikdy nebyla a nikdy se nestala oprávněným držitelem nemovitosti, a proto nemůže ani podat žalobu z rušené držby a je třeba ji odmítnout pro nedostatek aktivní věcné legitimace žalobkyně, soud vyhodnotil jako nedůvodnou, neboť v řízení soud zkoumá toliko poslední držbu a může žalobu zamítnout pouze k námitce nepravé držby. V řízení ovšem bylo zjištěno, že držba žalobkyně - jakkoliv není řádná a ani poctivá - je dle o.z. pravá. Žalobkyně je aktivně legitimována k podání této žaloby, neboť i přes věcné břemeno nepřestala být držitelem (k tomu viz shora rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.02.2015, sp. zn. 22 Cdo 1625/2010). Pokud žalovaná dále poukazovala na to, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.10.2014, č.j. 9 Co 80/2012-444, kterým bylo určeno vlastnické právo žalované k nemovitosti, na str. 15 uvádí, že žalobkyně nebyla v dobré víře, když na ni společnost Jetmaster, a.s. nemovitost převáděla, tato námitka je v tomto (prozatímním) řízení zcela nerozhodná a je třeba ji uplatnit v řízení podle § 1040 odst. 1 o.z.

Jestliže žalovaná uváděla, že ze žaloby nevyplývá, o co žalobkyně svůj nárok opírá, k nemovitosti bylo zřízení věcné břemeno ve prospěch společnosti Nivicolus, a.s., nikoliv ve prospěch žalobkyně, jednalo se přitom o věcné břemeno „in personam“, tj. ve prospěch určité osoby a nemovitost tak nemůže být po dobu trvání věcného břemene užívání dána platně do užívání jiné osobě, tato námitka rovněž neobstojí, neboť žalobkyně jako bývalý vlastník byla (spolu s oprávněným z věcného břemene) posledním držitelem nemovitosti a není rozhodné, zda nemovitost užívala či nikoliv. Pokud jde o to, že ani žalobkyně, ani Nivicolus, a.s. do nemovitosti nijak neinvestovaly, ubytovna byla ve stavbě zřízena nezákonně, Nivicolus, a.s. se žalovanou nekomunikuje, nepřebírá písemnosti v sídle a ignoruje naprosto nevyhovující technický stav nemovitosti a hrozí zde bezprostřední riziko vážného zranění, úrazu či dokonce ohrožení života, nemůže k těmto námitkám soud v tomto řízení přihlížet, neboť zkoumá je – omezený okruh otázek (poslední držbu, rušení, pravost, nepravost držby nebo vypuzení z držby k námitce žalované). Jestliže žalovaná v této souvislosti navrhla ke zjištění technického stavu nemovitosti a zjištění nutnosti okamžitého vyklizení provedení místního šetření soud toto místní šetření neprovedl, neboť i kdyby zjistil špatný technický stav, nemůže k těmto námitkám při rozhodování přihlížet.

O náhradě nákladů řízení (výrok II. usnesení) rozhodl soud v souladu s ustanovením § 151 odst. 1 ve spojení s § 142a odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy žalobkyně neprokázala, že postupovala v souladu s § 142a odst. 1 o.s.ř. a před podáním žaloby zaslala žalované výzvu ke splnění povinnosti (zdržet se rušení držby).

Pokud jde o výrok III. usnesení, zde soud aplikoval § 4 odst. 1, písm. i) ve spojení s Položkou 4, bod. 1, písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích a stanovil žalobkyni povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 5 000,- Kč, neboť předmětem řízení bylo ochrana držby (jedné) nemovitosti, tj. stavby č.p. [REDAKCE] obci [REDAKCE], která je součástí pozemku parc. č. [REDAKCE], zastavěné plochy a nádvoří, vše zapsáno na listu vlastnictví č. [REDAKCE] u Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Most, pro katastrální území Horní Litvínov, obec Litvínov, část obce Horní Litvínov.

Lhůta k plnění vychází z § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti usnesení lze podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

V Mostě dne 4. ledna 2016

JUDr. Radim Pastrňák, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Kalkusová, DiS.